

не си виждалъ ти... Тояга си виждалъ. Бой се пада на тебе, бой, бѣгачо, фармасонино...

Подхвърлената хапка кучето я ловѣше още въ въздуха — изведнажъ, изведнажъ сжщо тѣй стискаше следъ туй челюститѣ си, като че не то, а другъ нѣкой бѣше изялъ хлѣба. И пакъ захващаше да върти очи и да чака.

Най-после хлѣбътъ се свърши и, като поплѣсна ржце, като да ги изтърси, чичо Митушъ се наведе и помилва кучето по челото. Веднага то залудува отъ радостъ, сжщо тѣй, както когато бѣше си дошло. Тичаше, подскачаше, гледаше чича Митуша съ насълзени щастливи очи и на два пжти се подхвърли и го лизна съ езика си по лицето. Всичко това то вършеше като голѣмъ фокусникъ, ужъ искрено, ужъ отъ сърдце. А изведнажъ, въ единъ само мигъ, то се спрѣ, умири се, взе съвсемъ равнодушень видъ, отиде на страна и сякашъ забрави вече за чича Митуша. Изглеждаше замислено, заето съ себе си. Чичо Митушъ го изгледа вторачено, недоволно, измърмори нѣщо и влѣзе да си гледа работата.

Това куче (тѣй си мислѣше по-нататъкъ чичо Митушъ) бѣше много особено. Другитѣ кучета — а тѣ бѣха много въ чифлика — пазѣха кжщата, пазѣха добитъка, знаеха господаря си, знаеха сжщо тѣй, че сж слуги. Жълтото куче, може да се каже, живѣеше за себе си — да му е добре, да е сито, да ходи дето си иска,